

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318201998
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5318201998.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobkyne: X. D., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, právne zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom Žilina, Vojtecha Tvrdeho 17, proti žalovanému: Q. F., nar. X.XX.XXXX, bytom Z. H. XXX, zastúpenému splnomocnenou zástupkyňou Ing. X. F., nar. XX.X.XXXX., bytom Z. H. XXX, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na základe odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/54/2018-142 zo dňa 25. apríla 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán sporu **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte ako súd prvej inštancie) vyhovel žalobe a zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnosti - pozemku EKN parc. č. 223, orná pôda o výmere 333 m², zapísanému na LV č. XXXX vedenom pre kat. územie U.. Predmetné podielové spoluvlastníctvo vyporiadal tak, že

2. do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal pozemok CKN parc. č. 336/1 - trvalý trávnatý porast o výmere 167 m², identický s časťou pozemku EKN parc. č. 223 - orná pôda o výmere 333 m², zapísanému na LV č. XXXX vedenom pre kat. územie U., (novo)vytvorený geometrickým plánom GEOSAL, s.r.o., so sídlom Rajecké Teplice, Osloboditeľov 129/7, IČO: 46 765 239, zo dňa 2.1.2019, úradne overený Ing. N. N. dňa 9.1.2019 pod č. 4/2019;

3. do výlučného vlastníctva žalovaného prikázal pozemok CKN parc. č. 336/2 - trvalý trávnatý porast o výmere 166 m², identický s časťou pozemku EKN parc. č. 223 - orná pôda o výmere 333 m², zapísanému na LV č. XXXX vedenom pre kat. územie U., (novo)vytvorený geometrickým plánom GEOSAL, s.r.o., so sídlom Rajecké Teplice, Osloboditeľov 129/7, IČO: 46 765 239, zo dňa 2.1.2019, úradne overený Ing. N. N. dňa 9.1.2019 pod č. 4/2019 (výrok I.).

4. Súd prvej inštancie východiskovo uviedol, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníctve, osobitne, pokiaľ medzi spoluvlastníkmi existujú (súdne) spory. Ani jeden zo spoluvlastníkov netvrdil, že chce zotrvať v spoluvlastníctve a žiada ho z dôvodov hodných osobitného zreteľa nezrušiť. Ďalej konštatoval viazanosť poradím spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva podľa § 142 Obč. zák. v nadväznosti na § 216 ods. 2 CSP a poznamenal, že nikto v konaní neprodukoval tvrdenia a dôkazy, že spoluvlastníctvo ku dňu rozhodovania neexistuje, že zaniklo v dávnej minulosti do roku 1950 reálnou deľbou podľa rozhodnutia 911/32 - Zbierka IV.

5. Nadväzne okresný súd spoluvlastníctvo zrušil a vyporiadal rozdelením podľa výšky podielov s prihliadnutím na účelné využitie veci. Vychádzal z geometrického plánu predloženého žalovaným

a prikázal novovytvorenú nehnuteľnosť CKN parc. č. 336/1, TTP o výmere 167 m², do výlučného vlastníctva žalobkyne a nehnuteľnosť CKN parc. č. 336/2, TTP o výmere 166 m², do výlučného vlastníctva žalovaného. Geometrický plán zároveň považoval za dôkaz, že nehnuteľnosť je technicky deliteľná, nevznikol pozemok nevhodného tvaru a je aj právne deliteľná, pretože je možné ju rozdeliť podľa výšky podielov. Ide o deľbu v pozdĺžnom smere, čím je preukázaná aj účelnosť tejto deľby, keďže žalovaný predložil tvrdenie aj dôkaz - stavebné povolenie svojho syna, ktorý vlastní susednú nehnuteľnosť a deľbou dôjde k účelnému využitiu nehnuteľnosti priradením k stavebnému pozemku jeho syna a zároveň aj pre žalobkyňu bude jej nehnuteľnosť reálne využiteľná.

6. Na tvrdenia žalobkyne vznesené až na pojednávaní dňa 25.4.2019 o neúčelnosti tejto deľby v neprospech žalobkyne a účelnejšej deľbe v priečnom smere súd prvej inštancie neprihliadal z dôvodov, ktoré podrobne rozviedol v bode 1. odôvodnenia rozsudku (v stručnosti pasivita žalobkyne /jej právneho zástupcu/, resp. uplynutie koncentračných lehôt na vyjadrenie k podaniam žalovaného). Dodal, že nakoľko bola možná deľba podľa výšky podielov ako prvý spôsob vyporiadania spoluvlastníctva podľa kogentného poradia v § 142 Obč. zák., nezaoberal sa druhým spôsobom vyporiadania - prikázaním nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalobkyne alebo žalovaného a výplatou spoluvlastníckeho podielu. Keďže nehnuteľnosť je v intraviláne, deľba je reálne možná, nie je obmedzená výmerou ako pri deľbe v extraviláne - neplatí zákaz drobenia pozemkov.

7. O trovách prvoinštančného konania rozhodol okresný súd tak, že žiadna zo strán nemá právo na ich náhradu (výrok II.), vychádzajúc zo skutočnosti, že každá zo strán je podielovým spoluvlastníkom v rozsahu 1/2-ica, preto bolo v záujme každej zo strán znášať v rovnakom rozsahu trovy konania (§ 255 ods. 1, 2 CSP).

8. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa a domáhala sa jeho zmeny tak, že krajský súd prikáže nehnuteľnosť, resp. spoluvlastnícky podiel žalovaného, do jej výlučného vlastníctva s tým, že bude zaviazaná vyplatiť žalovanému za jeho podiel 644,36 eur.

9. Odvolateľka namietala, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces, keďže okresný súd nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vec nesprávne právne posúdil.

10. Žalobkyňa okresnému súdu vytýkala, že v úvode pojednávania neuviedol predbežné právne posúdenie tak ako ho má na mysli § 181 ods. 2 CSP, ale „vyniesol rozsudok“ a celé vedenie viedol tak, aby ho aj taký vyniesť mohol. Nepripustil ucelený výsluch žalobkyne, ale ho prerušoval tak, že stresovaná žalobkyňa zabudla, čo chcela súdu na preukázanie svojich tvrdení uviesť. Nechcel vypočúť dôvody žalobkyne na prikázanie nehnuteľnosti do jej výlučného vlastníctva, keď začala hovoriť o tom, že predchodkyňa žalobkyne pozemok užívala ako vlastníčka od roku 1960. Okresný súd poukázal na zásadu koncentrácie konania a teda, že bolo povinnosťou žalobkyne predložiť „vlastný geometrický plán“, keď žalovaný predložil svoj. Tvrdenie žalobkyne, že nemohla predkladať geometrický plán, lebo nebolo známe predbežné právne posúdenie, súd neakceptoval. Postup súdu bol prísne formalistický a teda v rozpore s ústavnou praxou. Okresný súd rozhodol o tom, že „reálne deľba je dobre možná a účelná“ bez toho, aby na túto skutočnosť bol produkovaný čo i len jeden dôkaz. Rovnako žiaden dôkaz nebol v konaní produkovaný ani na to, že práve súdom schválená forma reálnej deľby je práve „dobre možná s prihliadnutím na účelné využitie veci“. Technicky je možné rozdeliť každý pozemok, ale pozemok, ktorý je predmetom konania, nie je reálne deliteľný tak, ako to má na mysli § 142 ods.1 Obč. zák.; navyše žalovaným navrhovaný spôsob reálnej deľby nie je v súlade s princípom účelného využitia. Rozdelenie pozemku pozdĺžne vedie k tomu, že pozemok široký cca 7 m súd rozdelil na dva úzke „pozemčoky“ široké po 3,2-3,5 m. Takýto pozemok nie je možné reálne užívať a účelne obhospodarovať, najmä nie žalobkyňou. Hoci žalobkyňa na pojednávaní navrhla ako alternatívu jeho priečne rozdelenie, predložila súdu grafický náčrt z katastra nehnuteľností a navrhla vykonať dokazovanie vyhotovením geometrického plánu na takéto rozdelenie, súd tento jej návrh na vykonanie dokazovania zamietol s odôvodnením, že som ho nepredložila spolu so žalobou. Na tvrdenie, že ho predložiť nemohla, lebo súd svoje „predbežné právne posúdenie“ vo forme „predbežného rozsudku“ o účelnosti reálnej deľby odprezentoval až na pojednávaní 25.4.2019 súd neprihliadal. Preto tento dôkaz, podľa tvrdenia žalobkyne, je prílohou odvolania a žalobkyňa navrhuje odvolací súd tento dôkaz vykonať. Okresný súd neakceptoval ani ďalší dôkaz - fotodokumentáciu, z ktorej vyplýva, že na spornom pozemku a teda aj na časti, ktorú súd prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného má žalobkyňa osadené hospodárske stavby. Súd prvej inštancie tento dôkaz odmietol opäť z dôvodu, že nebol navrhnutý spolu so žalobou. Ani v tomto prípade argument, že potreba aj tohto dôkazu vyvstala po uvedení „predbežného právneho posúdenia“, okresný súd neakceptoval.

11. Okresný súd podľa odvolateľky ďalej nesprávne argumentuje, že žalovaný môže svoju vydelenú časť pripojiť k susednému pozemku jeho syna. Žiaden susedný pozemok predmetom konania nebol, preto súd mal prihliadať predovšetkým na postavenie účastníkov konania a nie tretích osôb. Pozemok, ktorý zostal žalobkyni, nie je reálne obhospodarovateľný, musí z neho odstrániť hospodárske stavby a žiaden mechanizmus naň nevojde a už vôbec sa ani neotočí.

12. Odvolateľka tiež poukázala na arbitrárnosť napadnutého rozsudku, keď okresný súd reálnu deliteľnosť právne posúdil „svojsky“ v rozpore s ustálenou súdnou praxou, podľa ktorej aj keď sú pozemky reálne deliteľné kedykoľvek (najmä ak sa pod pojmom rozdelenie chápe iba vytvorenie určitých geometrických predpokladov pre vytýčenie novej hranice), ich reálne rozdelenie nie je dobré možné však vtedy, keď by časti vzniknuté rozdelením nemohli slúžiť vlastníkovi spôsobom zodpovedajúcim ich povahe, t.j. nemohli by bez závad slúžiť na uspokojovanie tých potrieb, na ktoré sú účelovo určené, ako v tomto prípade na poľnohospodárske účely, pričom je aktuálny aj celospoločenský záujem brániť drobeniu poľnohospodárskej pôdy, ak by rozdelením, ako v tomto prípade, vznikol pozemok s nevhodným tvarom, polohou znemožňujúci faktický prístup naň z verejnej komunikácie. Reálne a právne možné delenie spoločného pozemku neznamená teda, že súd tak musí rozhodnúť vo všetkých prípadoch, ak tak navrhne niektorý zo spoluvlastníkov. Najmä pozemky priliehajúce k obytným domom vytvárajú s domom jeden funkčný celok, slúžia na jeho lepšie využitie a taktiež blízkosť domu, v ktorom vlastník býva, zlepšuje využitie pozemku /napr. uznesenie NS SR 5Cdo/93/2010, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/246/2016/. Súd vždy prihliada k tomu, aby rozdelením pozemku nebol vlastníkovi stavby znemožnený prístup k stavbe, zabránené v jej riadnom užívaní vrátane bežného udržiavania. Pokiaľ pre zachovanie prístupu k stavbe sú potrebné stavebné úpravy, súd si vždy opatrí príslušné vyjadrenie stavebného úradu k možnosti realizácie stavebných úprav z hľadiska stavebných predpisov. (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/93/2010 zo dňa 29.11.2010). V súdnej veci súd dôkaz o tom, že na pozemku má žalobkyňa postavené stavby odmietol a riešeniu tejto otázky sa tak vopred vyhol.

13. Žalobkyňa zhrnula, že zotrváva na stanovisku, že pozemok nie je reálne dobre deliteľný, že možnosť a účelnosť reálnej delby nebola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná tak ako reálnu delbu má na mysli § 142 ods. 1 Obč. zák., a preto súd zohľadniac všetky doložené dôkazy aj o užívaní pozemku žalobkyňou a jej právnymi predchodcami mal tento prikázať do jej výlučného vlastníctva za výplatok v hodnote všeobecnej ceny.

14. V podanom doplnení odvolania žalobkyňa poukazovala na históriu vlastníctva sporného pozemku a jeho obhospodarovania. Uviedla, že s jeho rozdelením nesúhlasí. Je vlastníčkou aj pozemkov parc. č. 240 a 240/1, ku ktorým sa nemá ako dostať. Žalobkyňa ďalej predložila argumentáciu a podklady, ktoré, podľa jej názoru, preukazujú jej výlučné vlastníctvo k spornému pozemku.

15. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Poukazoval na svoju aktivitu v konaní, čo sa predkladania tvrdení a dôkazov týka, a na druhej strane pasivitu žalovanej a jej právneho zástupcu. Oba novovytvorené pozemky majú rovnakú výmeru, tvar a sú prístupné z verejnej komunikácie a po rozdelení môžu slúžiť dovtedajšiemu účelu (orná pôda). Návrh žalobkyne na priečne rozdelenie pozemku nie je v súlade s jeho účelným využitím, nakoľko by nebol zabezpečený prístup na oba novovytvorené pozemky z verejnej komunikácie. Tým zároveň žalobkyňa pripustila možnosť delby pozemku, keď v odvolaní zároveň poukazovala na jeho nedeliteľnosť. Hospodárske stavby na pozemku nie sú stavbami v zmysle stavebného zákona, nie sú evidované v katastri nehnuteľností, nemalo by sa na ne preto prihliadať. K obsahu doplnenia odvolania podaného samotnou žalobkyňou uviedol, že predmetom konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, teda samotná žalobkyňa rešpektovala jeho existenciu. Poprel jej tvrdenia, že je vlastníčkou pozemkov parc. č. 240 a 240/1. Spochybnil zároveň relevantnosť žalobkyňou predložených dôkazov.

16. Žalobkyňa v písomnom stanovisku k vyjadreniu žalovaného odkázala na obsah svojho odvolania.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení k stanovisku poukázal na okolnosti stavebného konania týkajúceho sa domu jeho syna.

18. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitimovanou (neúspešnou) stranou sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho

pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario za použitia § 219 ods. 3 v spojení s 378 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

19. Primárne je potrebné zdôrazniť, že tvrdenia/stanoviská žalobkyne ohľadom ňou požadovaného spôsobu vyporiadania spoluvlastníctva boli v celom priebehu konania výrazne nekonzistentné. Žalobkyňa sprvoti žiadala prikázať pozemok do jej vlastníctva, neskôr bola ochotná vzdať sa svojho podielu v prospech žalovaného za adekvátnu náhradu, aby neskôr na pojednávaní žiadala pre prípad deliteľnosti pozemku priečne rozdelenie pozemku. Nakoniec v odvolaní argumentovala nedeliteľnosťou pozemku, domáhala sa zmeny napadnutého rozsudku a prikázania veci do jej vlastníctva, pričom zároveň namietala, že okresný súd nerozdelil pozemok priečne, ako to požadovala na pojednávaní, ale pozdĺžne.

20. Odhliadnuc od konštatovanej zákonom stanovenej prioritizácie vyporiadania spoluvlastníctva rozdelením veci (pokiaľ je to dobre možné) pred inými spôsobmi, z vykonaného dokazovania vyplynula neochota ktorejkoľvek zo strán pre prípad prikázania podielu druhej strany do jeho/jej vlastníctva vyplatiť protistrane trhovú cenu. To nakoniec potvrdzuje aj odvolací návrh žalobkyne, ktorá navrhla prikázanie podielu žalovaného do jej vlastníctva za náhradu 644,36 eur (t.j. cca 3,90 eur/m²), hoci v rámci jednaní so žalovaným od neho za svoj podiel požadovala napríklad 30,55 eur/m² (vyjadrenie zo dňa 28.11.2018). Uvedená názorová nekonzistentnosť na spôsob riešenia vyporiadania podielového spoluvlastníctva zo strany žalobkyne a neochota každej zo strán vyplatiť protistrane za jej podiel adekvátnu náhradu len podporujú vecnú správnosť napadnutého rozsudku pokiaľ ide o spôsob vyporiadania - rozdelenie pozemku a oslabujú argumentačnú pozíciu žalobkyne.

21. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že vec - sporný pozemok je možné rozdeliť a to právne i technicky.

22. Predmetný pozemok je svojím druhom ornou pôdou. Hoci v zmysle územného plánu je svojou časťou zahrnutý medzi plochy určené na individuálne bývanie, ani jedna zo strán neargumentovala, že by mala záujem na pozemku stavať; čo by vzhľadom na jeho malú šírku cca 7 až 8 metrov v spojení s pravidlami umiestňovania stavieb od hraníc susedných pozemkov bolo minimálne problematické, ak nie rovno nemožné. Sporný pozemok bolo teda možné užívať na bežné účely (poľnohospodárske využitie a podobne), a tento spôsob užívania zostáva zachovaný aj u oboch novovytvorených pozemkov. Ich relatívne malá výmera a menšia šírka vyplýva z relatívne malej výmery a tvaru pôvodného pozemku.

23. Možno v danej spojitosti dodať, že žalobkyňa nepredložila relevantnú argumentáciu ohľadom nedeliteľnosti sporného pozemku (že rozdelenie pozemku nie je „dobre možné“). Pokiaľ v odvolaní žalobkyňa rozsiahlo poukazovala na závery aplikačnej praxe týkajúce sa pozemkov priliehajúcich k obytným domom, uvedené nekorešponduje skutkovým okolnostiam súdnej veci, resp. situácii žalobkyne.

24. Pokiaľ žalovaná namietala (pozdĺžny) spôsob rozdelenia pozemku tvrdiac, že nemožno prihliadať na postavenie tretích osôb (tu syna žalovaného), ktorých pozemky neboli predmetom konania, ale len na strany sporu, skutočne, predmetom konania je zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k spornému pozemku, ktorého vlastníckmi sú len žalobkyňa a žalovaný, nie syn žalovaného. Určujúcim hľadiskom (pri vyporiadavaní predmetu podielového spoluvlastníctva) teda nemôže byť (práve a len) záujem syna žalovaného.

25. Bez ohľadu na opísané, pozdĺžne rozdelenie sporného pozemku umožní vytvorenie dvoch pozemkov rovnocenných z hľadiska prístupu z obecnej komunikácie, čo je kľúčové. Priečne rozdelenie pozemku v zmysle návrhu žalobkyne na pojednávaní by totiž nezabezpečovalo prístup žalovaného k jeho novovytvorenému, t. j. „zadnému“ pozemku z obecnej komunikácie, jedine cez (susediaci) pozemok jeho syna. Práve samotná žalobkyňa však vylučuje/popiera možnosť prihliadať na eventúálny zámer žalovaného pričleniť novovytvorený pozemok k pozemku svojho syna.

26. Úplne pasívnou žalobkyňa ostala vo vzťahu k výzve (č.l. 86 spisu), ktorou súd prvej inštancie stanovil sporovým stranám lehotu 1 mesiaca na predloženie geometrického plánu na rozdelenie pozemku. Následne bol žalobkyňi, resp. jej právnenému zástupcovi, v dostatočnom časovom predstihu doručený geometrický plán „žalovaného“ na spôsob rozdelenia sporného pozemku. Žalobkyňa aj v tomto prípade zostala pasívna a vhodnosť pozdĺžneho delenia pozemku namietala až na pojednávaní s tým, že dodatočne predloží vlastný geometrický plán atď. Uvedený pasívny prístup žalobkyne je jednoznačne v rozpore s požiadavkou hospodárnosti konania a s princípom (sudcovskej) koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP, ako to náležite vyhodnotil okresný súd.

27. Krajský súd nesúhlasí ani s námietkou o formulačnej nedôslednosti okresného súdu pri formulovaní predbežného právneho posúdenia. Súd prvej inštancie totiž formuloval výrok meritórneho rozhodnutia tak, ako sa (mu) javil v danom štádiu dokazovania, čo v plnej miere zodpovedá obsahu poučovacej povinnosti v danom/počiatočnom štádiu konania. Následne okresný súd predložil svoje právne úvahy vzťahujúce sa k meritu veci a v nadväznosti na ne potom riadnym a zákonným spôsobom vykonával ďalšie dokazovanie. Uvedeným postupom preto nemohlo dôjsť došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Je potrebné zároveň poukázať na skutočnosť, že žalobkyňa v odvolaní argumentuje porušením procesných práv v súvislosti s tým jej návrhom na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (pričrne rozdelenie pozemku), ktorého sa v odvolaní ani nedomáha, keď žiada prikázanie sporného pozemku (resp. podielu žalovaného) do jej výlučného vlastníctva. Inými slovami žalobkyňa tvrdí, že jej nebolo umožnené predložiť vlastný návrh na rozdelenie pozemku, pričom však v skutočnosti o rozdelenie pozemku nemá záujem, ale žiada celý pozemok. Nadväzne/logicky súd prvej inštancie nemohol porušiť jej právo na spravodlivý proces ani z tohto dôvodu.

29. V súvislosti s namietaným postupom okresného súdu, ktorý podľa odvolacích tvrdení žalobkyne túto prerušoval v jej výpovedi a nevypočul ju ohľadom užívania pozemku jej právnymi predchodcami, krajský súd poznamenáva, že je výlučne na úvahe súdu, ktoré dôkazy, prípadne v akom rozsahu, vykoná. Občiansky zákonník v § 142 ods. 1 stanovuje poradenie jednotlivých spôsobov vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Z nich na prvom mieste je rozdelenie veci, pokiaľ je to dobre možné. Pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že rozdelenie pozemku je dobre možné, potom z hľadiska uplatnenia zásady efektívnosti konania bolo nadbytočné/neefektívne vykonávať dokazovanie ohľadom toho, ktorému z podielových spoluvlastníkov by vec eventuálne mohla byť prikázaná do výlučného vlastníctva.

30. Vylúčiť je napokon potrebné aj odvolaciu argumentáciu o arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie zodpovedal všetky relevantné právne otázky z pohľadu predmetu tohto sporového súdneho konania a púhy subjektívny nesúhlas žalobkyne nepochybne nezakladá atribút nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia.

31. Vychádzajúc z prezentovaných úvah a záverov krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej ako vecne správny.

32. Potvrdil ho aj v od meritórneho rozhodnutia závislom výroku o trovách prvoinštančného konania, keď okresný súd vychádzal z charakteru prejednávanej veci a rovnakých podielov sporových strán. Možno doplniť, že súdy nerozhodli v súlade spôsobom vyporiadania spoluvlastníctva priorizovaným oboma stranami (prikázanie podielu protistrany do jeho/jej vlastníctva), a teda nemožno hovoriť o (čistom) úspechu niektorej zo strán v relevantnej časti.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s 396 ods. 1 CSP. Žalobkyňa nebola so svojím odvolaním úspešná ani v časti, preto by úspešnej protistrane - žalovanému patrilo voči nej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu; žiadne trovy mu však nevznikli.

34. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne

(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených väd. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch uvedených v § 429 ods. 2 CSP.